

Arrest

nr. 228 749 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1990.

De verzoekende partij dient op 27 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 mei 2019 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 5 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Kabul. U bent tot het zevende jaar naar school gegaan. In 1394 (2015) bent u gehuwd. Uw vrouw is in Kabul achtergebleven. Na het beëindigen van uw schoolcarrière werkte u in de zaak van uw vader. U en uw vader bekwaamden zich in het fotograferen en filmen van huwelijken, geboortes, etc.

Op een dag kwamen mensen van de bekende commandant Jurat naar uw zaak. Zij vroegen of u acht dagen later het huwelijk van [W.], een zoon van Jurat, kon komen filmen. U stemde daarmee in en filmde in de zaal waar ongeveer duizend vrouwen waren samengekomen. De volgende dag maakte u nog opnames van andere feestelijkheden ter ere van het huwelijk. U was twee dagen druk in de weer. Nadat u in de ochtend het huis van de familie Jurat verlaten had, nam u een taxi. Onderweg werd deze taxi gestopt door vijf of zes gemaskerde personen. Zij vroegen u de opnames die u van het feest maakte en namen uw spullen af. Na deze overval probeerde u nog de hulp van politiemannen aan een controlepost in te roepen, maar zij scholden u uit en zeiden dat u moest weggaan. U vertelde uw vader wat er gebeurd was, waarna jullie beslisten commandant Jurat niet in te lichten. Uw vader meende dat de overvallers jullie misschien zouden opbellen, met een of andere eis. Het wachten bleek tevergeefs. Drie dagen na de overval kreeg u telefoon van een winkelier die zijn zaak naast die van u en uw vader had. De man zei dat Jurat en zijn mensen naar jullie winkel waren gekomen, en er uw vader hadden gedood. U belde een andere winkelier op, die dit alles bevestigde. Zelf was u op dat moment bij uw schoonvader.

U heeft vervolgens uw familie (moeder, twee jongere broers, uw vrouw) opgebeld, en hen opgedragen het huis te verlaten. Uw familieleden zijn verhuisd naar het huis van uw schoonvader. Later gingen zij een huis huren in de wijk Dasht-e Barchi, waar zij nog steeds verblijven. De mensen van Jurat zijn overigens naar jullie huis gekomen, en hebben dit in beslag genomen. U kon geen klacht indienen bij de autoriteiten, gezien Jurat een persoon is die bijzonder machtig blijkt. Omdat uw leven gevaar liep, werd er beslist dat u Afghanistan diende te verlaten. Er werd een smokkelaar gezocht, die vervolgens uw vertrek regelde. In de dagen voor uw vertrek verbleef u in het huis van de broer van uw schoonvader.

In de maand hamal van 1397 (maart of april 2018) bent u uit Afghanistan weggegaan. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 27 november 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u commandant Jurat dient te vrezen.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), vier foto's van een grafsteen, vier foto's van uzelf met bekende Afghanen (waaronder bijvoorbeeld bokser Mobarez), twee foto's waarop u in uw fotostudio te zien bent, een kort filmfragment waarop u tijdens een huwelijk te zien bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen kende met commandant Jurat en dat u en uw familie door deze persoon werden gevisieerd.

Om te beginnen rijzen er twijfels bij uw verklaring als zou u inderdaad zijn ingehuurd om het huwelijk van de zoon van Jurat te filmen. Het is vooreerst al merkwaardig dat men dergelijk feest met enkele duizenden genodigden, waaronder ook politici, zou organiseren (CGVS, p.6) om dan slechts "enkele dagen daarvoor" (CGVS, p.6) of "acht dagen daarvoor" (CGVS, p.7) naar uw winkel te komen en te vragen of u in één van de zalen, waar ook duizend invités zouden samenkomen, kon komen filmen. Het lijkt weinig logisch dat men zo laat met dergelijke vraag zou komen. Voorts zegt u dat u in de zaal van de vrouwen moest filmen, terwijl een andere fotograaf hetzelfde zou doen in de zaal waar een duizendtal mannelijke feestvierders aanwezig was. Het is echter zeer opmerkelijk dat u de naam van deze persoon niet blijkt te kennen (CGVS, p.7), te meer u even later verklaart dat die man zijn filmmateriaal aan u gaf, opdat uw vader er een montage zou van kunnen maken (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat u niet zou weten met wie u voor dergelijk toch wel grootschalig project zou hebben samengewerkt.

Verder kan u op geen enkele manier aantonen dat u werkelijk tijdens deze festiviteiten actief bent geweest. U verklaart dat er geen stukken bestaan die kunnen aantonen dat u in opdracht van Jurat gewerkt heeft. Gevraagd of er dan geen contract of een overeenkomst was, zegt u louter dat u het genoteerd had (CGVS, p.6). Het is toch enigszins merkwaardig dat u niet kan aantonen dat u voor dergelijk project werd gecontacteerd.

Wat betreft uw verklaring als zou u na het huwelijk zijn overvallen door vijf of zes gewapende mannen, merkt het CGVS op dat het geheel onduidelijk blijft wie deze personen zouden zijn, noch heeft u enig idee waarom zij aan de haal zouden gaan met beeldmateriaal van een huwelijk (CGVS, p.8). U stelt louter dat iemand als Jurat veel vijanden heeft, wat geen afdoende uitleg biedt. Vervolgens dient te worden gewezen op het opmerkelijke gegeven dat u na die overval geen actie ondernam. Nadat agenten aan een controlepost u een dommerik hadden genoemd, had u blijkbaar niet meer de moed om klacht in te dienen. Nochtans kan worden verwacht dat de politie in dergelijk geval mogelijks toch zou hebben opgetreden, gezien het hier gaat om de beelden van het huwelijk van een zoon van een topadviseur van de nationale veiligheidsraad. Dat u voorts ook Jurat zelf niet informeerde, terwijl de man op dat moment nog kon rekenen op een ruim personeelsbestand, lijkt evenmin erg logisch. U zou hebben gemeend dat de overvallers u nog zouden opbellen met een of andere eis (CGVS, p.9), en uiteindelijk zouden zij Jurat zelf hebben opgebeld (CGVS, p.10). Echter zegt u nog steeds niet te weten waarom ze hem opbelden, en wat de overvallers van plan zouden zijn met de videobeelden van het feest. Het is opvallend dat u de ware toedracht van deze feiten nog steeds niet zou hebben kunnen achterhalen.

Over die aanval van Jurat op uw vader legt u bovendien bijzonder vage verklaringen af, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. U zegt dat een winkelier sprak van de komst van Jurat en zijn mannen. Om hoeveel mannen het zou gaan, kan u geenszins verduidelijken (CGVS, p.10). Ook als het CGVS u vraagt hoe uw vader om het leven werd gebracht, kan u daar geen zinnig antwoord op geven. U zegt dat u er niet bij was en het lijk niet gezien heeft (CGVS, p.11). "Ik denk dat hij met een mes gestoken werd", zo verklaart u vervolgens (CGVS, p.11), al geeft u ook aan dat u dit niet heeft gevraagd aan uw familie (CGVS, p.11). Het lijkt toch ondenkbaar dat u daar nooit naar zou hebben geïnformeerd bij uw familieleden. U zegt verder dat uw schoonvader naar jullie winkel ging en het lichaam van uw vader naar het Jamhuriat ziekenhuis overbracht. Echter kan u opnieuw niet uitleggen wat men dan in het ziekenhuis zou hebben gedaan (CGVS, p.11).

Bovendien bent u ook niet in het bezit van stukken die uw beweerde problemen met Jurat zouden kunnen bevestigen. Nochtans, gevraagd of u zich andere incidenten herinnert waarbij deze Jurat betrokken was, verwijst u louter naar zijn aanval op openbaar aanklager Sabet (CGVS, p.11). Het CGVS wijst er op dat dit ene incident enorme aandacht kreeg in de media. Dat er dan geen artikels bestaan die verwijzen naar de zagezegde rechtstreekse betrokkenheid van Jurat bij de moord op uw vader, bovendien op klaarlichte dag in een winkelcomplex, doet verdere vragen rijzen.

Verder wijst het CGVS op uw al bij al niet erg uitgebreide kennis van de man die uw vader zou hebben vermoord en die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. U zegt dat Jurat een machtige generaal van Panshir is (CGVS, p.5), een soort leider die eertijds met Massoud samenwerkte en tegen de Taliban vocht (CGVS, p.6). Dit zijn echter zaken van een algemene bekendheid. U verklaart voorts dat hij de tweede persoon van de nationale veiligheid was, maar meent dat hij al ontslagen was

toen u nog in Afghanistan woonde en problemen met hem kreeg (CGVS, p.5). Dit blijkt echter niet te kunnen kloppen. Immers, uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat Jurat pas begin oktober 2018 de bons kreeg en uit zijn functie voor de veiligheidsraad werd ontheven. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u het niet zeker weet, dat u "geen idee" heeft (CGVS, p.5). Het is niet aannemelijk dat u op het moment van de beweerde feiten niet zou hebben geweten of de man al dan niet (nog) een belangrijke officiële functie bekleedde: of u op het moment van de festiviteiten te maken had met een man die nog steeds een zeer machtige functie had dan wel met iemand die ondertussen de deur werd gewezen, zou u toch wel zijn duidelijk zijn geworden tijdens deze periode. Bovendien geraakte in februari 2019 van dit jaar bekend dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken Jurat nog drie dagen de tijd gaf om enkele Humvees, rangers, gepantserde voertuigen en wapentuig terug te bezorgen. Indien Jurat hier geen gehoor aan gaf, zou hij zich aan vervolging blootstellen. Het is merkwaardig dat u verklaart niet op de hoogte te zijn van de recente problemen van Jurat met de Afghaanse autoriteiten (CGVS, p.11). Van iemand als u, die beweert deze man te moeten vrezen, mag toch worden verwacht dat u zijn positie en wedervaren van naderbij volgt. Dat u dit niet lijkt te doen, schaadt het geloof in uw beweerde vrees eveneens.

Verder kan worden gewezen op het weinig logische karakter van een en ander. U vertelt dat uw vader al lang een bekende was van de familie Jurat, en dat jullie in het verleden al werden gevraagd voor het filmen van familiale aangelegenheden (CGVS, p.8). Dat deze Jurat na de diefstal van het opnamemateriaal zo driest te werk zou gaan en plots u en uw vader zou willen vermoorden, lijkt niet erg geloofwaardig. Dat deze topman van de nationale veiligheidsraad bovendien zelf bij dat incident aanwezig zou zijn geweest en zich daarbij niet zou bekommeren om de aanwezige getuigen, is ook al niet aannemelijk. U laat hier en daar uitschijnen dat Jurat zodanig machtig is dat niemand hem iets kan maken (CGVS, p.5, 13). Echter toont de informatie aan dat ook zijn macht eindig is, getuige zijn ontslag in oktober 2018.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt problemen met Din Mohammad Jurat te hebben gekend. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara bevestigt uw identiteit die niet ter discussie staat. Het korte videofragment, de foto waarop u met een fototoestel poseert, de drie foto's waarop u met bekende Afghanen te zien bent, de twee foto's van u in uw handelszaak bevestigen uw beroepsactiviteiten. Dat u feestelijkheden op beeld vastlegde, wordt door het CGVS evenmin betwist. De foto's van een grafsteen dienen te bewijzen dat uw vader is overleden. Dient evenwel te worden gewezen op het toch wel zeer opmerkelijke gegeven dat na vertaling blijkt dat op deze grafsteen staat geschreven dat uw vader in zijn winkel om het leven zou zijn gekomen. Dergelijke boodschap komt bijzonder gesolliciteerd over. Bovendien kunnen foto's een relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Geen van deze stukken kan het geloof in uw asielaanvraag herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate

laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers

vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het

redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, sectie A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de entourage van generaal Jurat.

Deze laatste houdt verzoeker verantwoordelijk voor het verlies van de filmopnames van het huwelijksfeest van zijn zoon [W.]

Verzoeker vermoedt dat de overvallers die de filmopnames met geweld hadden gestolen van verzoeker, deze gebruikt hebben om generaal Jurat af te persen.

Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege generaal Jurat) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn onderhoud op het CGVS dd. 13 mei 2019 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat verzoekers vader in zijn eigen winkel (fotostudio) om het leven werd gebracht en dat zijn ouderlijke woning in beslag werd genomen door de lijfwachten van generaal Jurat wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om het land te verlaten.

*Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.
(CGVS dd. 13/05/2019 blz. 13 :[...])*

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld. Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door generaal Jurat en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de entourage van generaal Jurat niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker.

Het CGVS vindt het merkwaardig dat verzoeker pas acht dagen vóór een groot feest waar honderden genodigden aanwezig zijn, gecontacteerd was met de vraag om filmopnames van het feest te komen maken.

Dit is echter helemaal niet zo uitzonderlijk.

Vooreerst is het zo dat verzoeker en zijn vader in het verleden meermaals gevraagd waren door familieleden van generaal Jurat om privé filmopnames te komen maken tijdens verjaardagsfeesten van de kinderen en kleinkinderen.

Verzoeker en zijn vader hadden een vertrouwensband met de familie van generaal Jurat en waren dus geen onbekenden voor generaal Jurat.

(CGVS dd. 13/05/2019 blz. 8 :

[...]

De reden waarom verzoeker en zijn vader door generaal Jurat slechts een week voor het huwelijksfeest van W. (...) werden gecontacteerd, had alles te maken met redenen van discretie.

Hoe korter de termijn, hoe kleiner het risico dat mensen met criminele bedoelingen - bijv. d.m.v. chantagepraktijken op verzoeker en zijn vader- zouden kunnen slagen in hun opzet.

Het origineel exemplaar van de filmopnames werd met geweld gestolen tijdens de overval ; reden waarom verzoeker thans geen bewijs kan voorleggen dat hij daadwerkelijk de cameraman van dienst was tijdens het huwelijksfeest.

Verzoeker had in het verleden ook de filmopnames verzorgd van het huwelijksfeest van A. S. (...), dochter van generaal Jurat.

Echter, ook hiervan kan verzoeker geen bewijs van voorleggen.

In Afghanistan is er een regel onder fotografen dat men filmopnames slechts een maand mag bijhouden om ze daarna integraal in origineel terug te geven aan de opdrachtgevers.

Verzoeker zal over deze Afghaanse regelgeving ten gepasten tijde de nodige info neerleggen in zijn dossier.

Verzoeker wilt een correctie aanbrengen in zijn dossier : het waren de lijfwachten van generaal Jurat die nà het incident in de fotostudio waren gekomen en verzoekers vader om het leven hadden gebracht ; niet generaal Jurat zélf.

Het was wél generaal Jurat zélf geweest die naar de fotostudio was gekomen om verzoekers vader persoonlijk te komen vragen om de filmopnames van het huwelijksfeest te willen verzorgen en om hem expliciet te vragen om uiterst discreet tewerk te gaan omdat het om Pansjir vrouwen ging.

Verzoeker en zijn vader waren inderdaad gevraagd om van het trouwfeest zélf alleen het gedeelte van de festiviteiten waar de vrouwen aanwezig waren, te filmen.

De hotel eigenaar [H.S.] was gevraagd om te zorgen voor de cameraman voor de mannen afdeling. Verzoeker kan alleen maar speculeren over wie de overvallers waren en wat hun intenties waren.

Verzoeker weet wel dat generaal Jurat als hooggeplaatste figuur binnen de Afghaanse autoriteiten, veel vijanden heeft.

Alles lijkt erop te wijzen dat iemand met criminele bedoelingen generaal Jurat heeft willen afpersen met de filmopnames van de Pansjir vrouwen n.a.v. het huwelijksfeest in de trouwzaal maar ook van de filmopnames die verzoeker nà het huwelijksfeest had gemaakt in de privé woning van W. (...) waar jongemannen en -vrouwen waren samen gekomen om samen te dansen ; alcohol te drinken en drugs te nemen ; iets wat verboden is in de Afghaanse samenleving.

(CGVS dd. 13/05/2019 blz. 8 :

"[...]

Voor verzoeker was het tragische nieuws van de moord op zijn vader een traumatische gebeurtenis. Verzoeker was er mentaal niet toe in staat om navraag te doen in welke omstandigheden zijn vader precies om het leven werd gebracht.

Verzoeker zal alles in het werk stellen om de ziekenhuisverslagen n.a.v. de autopsie op het dode lichaam van zijn vader op te vragen en spoedig aan zijn dossier toe te voegen.

Verzoeker heeft zijn volle medewerking verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genooddaakt hadden om Afghanistan in april 2018 te ontvluchten.

Verzoeker reikte hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS.

Uit verzoekers onderhoud is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn werk als fotograaf in Kabul en de moeilijkheden die daaruit voortvloeiden ; de macht van generaal Jurat en diens bedreigingen aan het adres van verzoeker.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast.

De diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn onderhoud wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

De door het CGVS geciteerde weigeringsmotieven kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de protection officer gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 4 april 2019 enerzijds en op het CGVS dd. 13 mei 2019 anderzijds , waar verzoeker wél blij gaf van een doorleefd en geloofwaardig asielrelaas, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet waren.

In combinatie met de door verzoeker voorgelegde documenten (zijn taskara ; een videofragment ; een foto waarop verzoeker met een fototoestel poseert ; foto's waarop verzoeker te zien is met bekende Afghanen ; foto's van verzoeker in zijn fotostudio ; foto's van het grafsteen van zijn vader) , hadden deze minstens moeten volstaan om verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over zijn moeilijkheden met generaal Jurat , wel degelijk eerlijk waren.

Uit verzoekers onderhoud is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Verzoeker is momenteel bezig om via kontakten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen aangaande de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Van zodra verzoeker bijkomende documenten in zijn bezit zal hebben, zal hij ze direct toevoegen aan zijn administratief dossier.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS , in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in

deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt uit Afghanistan gevlucht te zijn omdat ze vreest door de Afghaanse commandant Din Mohammad Jurat te worden opgesloten of vermoord. Zij verklaart dat zij een fotograaf is en dat zij in de fotografiewinkel van haar vader werkt. Zij stelt dat zij op een dag werd gevraagd om het huwelijk van de zoon van Jurat te filmen. Zij stemde in en filmde acht dagen later in de zaal van de vrouwen het feest alsook een ceremonie. Ook de dag erop heeft de verzoekende partij nog vele feestelijkheden ter ere van het huwelijk gefilmd in de privéresidentie van commandant Jurat. Toen zij na deze feestelijkheden met een taxi terugkeerde naar haar fotografiewinkel, werd zij overvallen door vijf of zes gemaskerde mannen. Zij vroegen om de opnames van het feest en namen alle spullen af. Na deze overval kwam de verzoekende partij voorbij een controlepost waar zij de politie op de hoogte stelde van deze overval, maar zij werd door de politie geslagen en ‘dommerik’ genoemd. Na overleg met haar vader, besloot de verzoekende partij de commandant Jurat niet op de hoogte te stellen van de overval. De vader van de verzoekende partij dacht dat de overvallers hem of de verzoekende partij zouden bellen met één of andere eis. Drie dagen na de overval kreeg de verzoekende partij echter telefoon van de winkelier die naast de winkel van de verzoekende partij en haar vader staat. Deze winkelier zei dat commandant Jurat en zijn mensen naar de winkel waren gekomen, alles kort en klein hebben geslagen en de vader van de verzoekende partij hadden vermoord. De verzoekende partij heeft toen haar familie (moeder, twee broertjes en echtgenote) opgebeld om hen het huis te laten verlaten en naar haar te komen in het huis van haar schoonvader. De mensen van commandant Jurat hebben later het ouderlijk huis van de verzoekende partij in beslag genomen. Op de begrafenis van haar vader werd door de mensen van commandant Jurat gevraagd naar de verzoekende partij. Zij vreesde dat haar leven in gevaar was en heeft daarom Afghanistan verlaten.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar taskara, vier foto's van een grafsteen, vier foto's van de verzoekende partij met bekende personen, twee foto's waarop de verzoekende partij in een filmstudio te zien is en een kort filmfragment waarop de verzoekende partij tijdens een huwelijk te zien is.

In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: schriftelijke verklaring van haar moeder, ziekenhuisattest van 4 april 2018 waarin de dood van verzoekers vader en zijn doodsoorzaak vermeld wordt, briefomslag, foto's van de verzoekende partij terwijl zij aan het werk is en een USB-sleutel met daarop 3 foto's en een filmfragment.

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij erop gewezen dat de USB-sleutel gecorrumpeerd is waardoor de inhoud niet leesbaar is voor de Raad.

De taskara die voorligt, bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Op basis van de foto's, de videofragmenten en de verklaringen van de verzoekende partij kan aangenomen worden dat de verzoekende partij in Kabul een beroepsfotograaf is. Deze documenten staven op generlei wijze de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Uit de foto van het graf van de vader van de verzoekende partij kan enkel worden afgeleid dat de vader van de verzoekende partij overleden is. Hierbij kan ook verwezen worden naar de beoordeling van dit stuk door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *"Dient evenwel te worden gewezen op het toch wel zeer opmerkelijke gegeven dat na vertaling blijkt dat op deze grafsteen staat geschreven dat uw vader in zijn winkel om het leven zou zijn gekomen. Dergelijke boodschap komt bijzonder gesolliciteerd over."*

De briefomslag geeft enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangen heeft.

Wat de verklaring van de moeder van de verzoekende partij van 30 juli 2019, die werd mede-ondertekend door uitbaters van winkels in de buurt van de fotostudio van de verzoekende partij, betreft, stelt de Raad vast dat voormelde verklaring op zich onvoldoende is om het relaas van de verzoekende partij te staven, daar het gaat om een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het heeft bijgevolg slechts een zeer relatieve bewijswaarde.

Wat het ziekenhuisattest betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van de verzoekende partij aan te tonen (stuk 13, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 27 juni 2013).

Voorts stelt de Raad vast dat de neergelegde documenten elkaar tegenspreken, alsook de verklaringen van de verzoekende partij. Zo stelt de moeder van de verzoekende partij dat er een incident heeft plaatsgevonden in de fotostudio van de verzoekende partij, waarbij zij haar echtgenoot heeft verloren en dat de fotostudio naar aanleiding van dit incident werd gesloten. Zij vermeldt hierbij de datum 24 maart 2018. Dit wordt tegengesproken door het neergelegde ziekenhuisattest waarin wordt gesteld dat de vader van de verzoekende partij is overleden op 3 april 2018.

Verder staven deze documenten ook de eigenlijke verklaringen van de verzoekende partij niet. De verzoekende partij verklaart immers dat zij niet in de fotostudio aanwezig was op het moment dat zij beweert dat haar vader werd vermoord (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 10). Echter stelt de moeder van de verzoekende partij in haar verklaring dat haar zoon *"gelukkig na die incident levend terug kwam"*. De verzoekende partij heeft ook verklaard dat zij het lijk van haar vader niet heeft gezien, maar dat zij denkt dat hij met een mes werd gestoken (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 11). In het neergelegde ziekenhuisattest van 4 april 2018 wordt er duidelijk gesteld dat de vader van de verzoekende partij om het leven kwam doordat hij werd geraakt door een kogel. Het is niet geloofwaardig dat de verzoekende partij door de buurman van de fotostudio zou worden gebeld met de melding dat de fotostudio kort en klein is geslagen en dat haar vader werd vermoord, zonder dat er ergens melding wordt gemaakt dat er schoten zijn gevallen. Aldus kunnen de neergelegde documenten de verklaringen van de verzoekende partij en haar vluchtrelaas niet staven.

De stukken die voorliggen bevestigen het profiel van de verzoekende partij, doch dient de Raad vast te stellen dat andere stukken enerzijds een gesolliciteerd karakter hebben en anderzijds onderlinge

tegenstrijdigheden bevatten en tegenstrijdigheden met de verklaringen van de verzoekende partij. Deze documenten volstaan op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier en de stukken die door de partijen worden bijgebracht in een aanvullende nota besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof aan verzoekers vluchtmotieven kan gehecht worden.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij was gevraagd om het trouwfeest van de zoon van commandant Jurat te filmen, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verdere verklaringen van de verzoekende partij. Zo verklaart de verzoekende partij dat zij geen enkel idee heeft van wie de andere cameramannen en/of fotografen zijn die het feest op beeld hebben vastgelegd, maar beweert wel dat deze persoon/personen al zijn/hun beeldmateriaal op het einde van het feest aan haar heeft/hebben gegeven zodat de verzoekende partij hiervan een film kon maken (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 7 en 10). Het komt niet geloofwaardig over dat een fotograaf zomaar al zijn beeldmateriaal aan een andere fotograaf geeft, zonder dat deze personen elkaar kennen, alleszins elkaars identiteit weten.

De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk beroofd werd. Zij verklaart dat zij na het trouwfeest een taxi naar haar fotostudio nam. Gedurende de rit werd de taxi door een andere auto tegengehouden en werd zij dan door vijf of zes gemaskerde mannen aangevallen. Deze mannen zouden specifiek naar de camera en de beelden gevraagd hebben. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij geenszins kan verduidelijken wie deze mannen waren, waarom zij hem hebben beroofd en hoe deze mannen weet hadden van haar specifieke opdracht. Zij komt niet verder dan te stellen dat commandant Jurat veel vijanden heeft (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 8-9). Dergelijke uitleg is onvoldoende, zeker nu zij ook verklaart dat zij al het beeldmateriaal van het gehele trouwfeest bij zich had, doordat de andere fotograaf al zijn beelden aan de verzoekende partij heeft gegeven, en deze andere fotograaf blijkbaar niet is overvallen (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 10). Deze werkwijze van de overvallers veronderstelt een zekere organisatie en verregaande kennis van de verzoekende partij. Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat de verzoekende partij zo weinig informatie kan verschaffen over de overval. Zij zou immers grondig in de gaten moeten zijn gehouden door deze mannen opdat zij op dergelijke 'efficiënte' wijze aan alle camerabeelden van het trouwfeest zijn kunnen geraken.

De verzoekende partij verklaart dat zij na deze overval langs een checkpoint kwam waar zij de politie op de hoogte bracht van wat er juist was gebeurd. Zij stelt dat zij dan een slag van de politie heeft gekregen, dat zij door hen "dommerik" werd genoemd en dat de politie haar zei om naar huis te gaan (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 10). Dergelijke loop van zaken komt niet geloofwaardig over. De verzoekende partij geeft immers zelf aan dat het gaat om alle beeldmateriaal van een trouwfeest van de zoon van commandant Jurat, die naar haar eigen verklaringen een zeer machtige man is in Kabul. Het kan dan ook niet aannemelijk gemaakt worden dat de politie op een dergelijke overval waarbij in wezen eigendom van commandant Jurat werd onttrokken, helemaal niet zou reageren. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het gehoor verklaart (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 5), was commandant Jurat op dat moment, dat zich volgens de neergelegde stukken situeert rond maart/april 2018, nog niet ontslagen en had hij een machtige positie in de veiligheidsdienst. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat commandant Jurat pas in oktober 2018 werd ontslagen (stuk 13, Landeninformatie, "*Jurat sacked as president's advisor, deputy NSC*", 3 oktober 2018). Het komt geenszins geloofwaardig over dat de politie in een zaak die commandant Jurat aanbelangt geen enkele actie zou ondernemen.

Bovendien komt het geenszins geloofwaardig over dat commandant Jurat in persoon naar de fotostudio is gegaan om de verzoekende partij en haar vader te confronteren. In het gehoor stelt de verzoekende partij dit nochtans: "*Dan is Jurat met zijn mannen naar de winkel gekomen*" en "*de andere winkelier belde, hij sprak van Jurat en mannen*" (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 9-10). In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij nu dat het enkel gaat om de lijfwachten van Jurat en dat commandant Jurat niet zelf aanwezig was. Zij geeft echter geen enkele verklaring waarom zij nu een andere versie van de feiten geeft. Bovendien verduidelijkt zij ook geenszins hoe zij kan weten dat het

gaat om de lijfwachten van Jurat. Zelfs indien het zou gaan om mannen, die duidelijk geïdentificeerd kunnen worden als werknemers van commandant Jurat, is het merkwaardig dat hiervan geen enkele lokale nieuwsberichten over worden neergelegd. Commandant Jurat was op dat moment immers een zeer belangrijk persoon. Een dergelijke betrokkenheid bij een moord zou dan toch de interesse van de pers moeten wekken. Deze gegevens worden in wezen niet betwist door de verzoekende partij, waardoor kan worden verwezen naar wat wordt gesteld in de bestreden beslissing: *“Nochtans, gevraagd of u zich andere incidenten herinnert waarbij deze Jurat betrokken was, verwijst u louter naar zijn aanval op openbaar aanklager Sabet (CGVS, p.11). Het CGVS wijst er op dat dit ene incident enorme aandacht kreeg in de media. Dat er dan geen artikels bestaan die verwijzen naar de zogezegde rechtstreekse betrokkenheid van Jurat bij de moord op uw vader, bovendien op klaarlichte dag in een winkelcomplex, doet verdere vragen rijzen.”*

Verder rijzen er vragen bij de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het overlijden van haar vader. Zoals eerder gesteld kan de verzoekende partij de juiste doodsoorzaak niet duiden (messteek vs. kogel), wat enigszins bevreemdend overkomt daar de verzoekende partij na de moord op haar vader geen verdere vragen stelt hoe deze moord is gepleegd en wat er exact is gebeurd. De verklaring van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij hiertoe mentaal niet in staat was, is geen afdoende verschoningsgrond voor de tegenstrijdige verklaringen en de leemtes in haar verklaringen met betrekking tot het overlijden van haar vader. Tijdens het gehoor stelt de verzoekende partij dat zij dit niet aan haar moeder wou vragen, daar zij het moeilijk heeft door het plotse vertrek van de verzoekende partij en nu alleen voor de twee jongere broers van de verzoekende partij moet zorgen. De verzoekende partij had het ook aan haar schoonvader kunnen vragen, nu de verzoekende partij verklaard heeft dat haar schoonvader het lichaam van haar vader naar het ziekenhuis gebracht heeft (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 10). Bovendien verklaart de verzoekende partij dat zij niet aanwezig was op de begrafenis van haar vader. Zij geeft hiervoor geen enkele verklaring of verdere duiding, buiten dat zij op dat moment bij haar schoonvader zat (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 12).

Dat de verzoekende partij een voldoende duidelijk zicht heeft geboden op haar werk als beroepsfotograaf, doet niets af aan de vaststelling op basis van hoger weergegeven pertinente motieven dat zij niet aannemelijk maakt dat de films/foto's van het huwelijksfeest van de zoon van commandant Jurat gestolen werden en dat de verzoekende partij daarom vreest door commandant Jurat vervolgd te worden.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doet zij geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Verder toont de verzoekende partij ook niet aan dat zij vervolgd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Haar familie (moeder, broertjes en echtgenote) is weliswaar gedurende een bepaalde tijd verhuisd naar de woning van de verzoekers schoonvader, doch wonen ze nog steeds in Kabul. De verzoekende partij haalt zelfs aan dat haar moeder samen met verzoekers jongere broers een huis huurt (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 3-4). De verzoekende partij geeft niet aan dat zij na haar vlucht nog enige bedreigingen heeft ontvangen, hoewel zij een facebookpagina heeft onder haar eigen naam (stuk 6, gehoorverslag 13 mei 2019, p. 13). Zij geeft ook nergens aan dat haar familie in Kabul ooit enige bedreigingen heeft ontvangen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Dit volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas komt de verzoekende partij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in*

aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 11 september 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017
- COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit de Afghaanse hoofdstad Kabul, dient de situatie in deze stad onderzocht te worden. Met betrekking tot Kabul wordt in de aanvullende nota gesteld dat:

"Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen

vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten."

In andere woorden, Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij om de inhoud van voormelde rapporten te weerleggen en evenmin als de conclusie van de verwerende partij.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de hoofdstad Kabul geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen oordelen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden invoeren die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kabul op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de hoofdstad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, *a)*, *b)* of *c)* van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig gehandeld heeft in het onderzoek van haar derde verzoek om internationale bescherming, moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven en nieuwe elementen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Er werd ook aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd waarom zij zich niet wou laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS